

Hồi 17

Nổi Oai Sấm Sét

Tiểu Long Nhi tiếp luôn:

- Ta phải đề phòng, bởi ngày đó, Khổng Đại Bằng sẽ gặp Doãn đại ca của ta!

Đái Độc Hành giật mình:

- Doãn Chánh Thanh còn chuẩn bị tranh tuyển minh chủ võ lâm sao?

Tiểu Long Nhi đáp:

- Đương nhiên, nếu không thì ta cần gì phải đến đây đòi giải dược với bọn ngươi! Đồng Minh Hội các ngươi không chủ trì Doãn đại ca ta, thì thiên hạ anh hùng ủng hộ! Đại ca ta tha thiết với cuộc tranh tuyển đó lắm!

Đái Độc Hành bật cười ha hả:

- Hay quá! Hay quá! Trên giang hồ, Doãn Chánh Thanh có danh vọng lớn, do đó, bọn lão phu yêu cầu hấn rút lui khỏi Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội. Bọn lão phu kệ hấn tham gia vào võ lâm đại hội, không muốn nương tựa vào sự vinh quang của hấn. Thuốc giải, tự nhiên sẽ trao cho hấn, còn chiếc phao tay thì lão phu yêu cầu Long đại hiệp trao trả cho Khổng Đại Bằng, vì đó là vật phòng thân của y, Doãn Chánh Thanh dù bị ám toán một lần rồi, thì hấn phải có chuẩn bị sau này mỗi lần gặp mặt Khổng Đại Bằng. Nếu hấn còn bị ám toán lượt nữa, thì đó chứng minh tài năng của hấn kém quá, hấn không đủ tư cách làm minh chủ võ lâm. Long thiếu hiệp nghĩ sao?

Tiểu Long cao ngạo thành danh, muốn tỏ ra mình là một người hùng, không hề biết sợ, toan đáp ứng trao đổi vật, bất người lúc đó có một bọn đồ xô ra.

Bọn người đó là Niên Canh Nghiêu, Mạnh Lệ Ty, Đoàn Thừa Tổ và một số minh chủ phân hội chánh thống, chứ không xuất thân từ giới lục lâm cường đạo.

Niên Canh Nghiêu nói:

- Đái lão nói phải đấy! Doãn tứ ca có tài nghệ cái thế lần trước không phòng bị nên mới bị ám toán! Chỉ cần có thuốc giải, để thoát khỏi khổ cảnh hiện tại, ngoài ra không có ý gì khác. Long huynh đệ! Hãy trao chiếc phao tay cho Đái lão đi!

Đái Độc Hành biến sắc, thốt:

- Niên huynh đệ quán thông với người ngoài à! Rồi đưa họ đến đây sanh sự phải không! Niên huynh đệ đừng quên mình là tuần du sứ của bốn hội đấy!

Niên Canh Nghiêu mỉm cười:

- Đái lão nói thế nghĩa là làm sao? Tại hạ biết Long huynh đệ đây có chiếc phao tay, Long huynh đệ đến đây để đổi lấy giải dược, nên tại hạ theo đến đây, thông báo.

Đái Độc Hành lạnh lùng:

- Sao huynh đệ không đến sớm?

Niên Canh Nghiêu đáp:

- Bắt được tin đó, tại hạ đi ngay, nhưng tìm hơn nửa ngày trời, mới biết vương phủ nằm trên con đường nào, thành ra đến trễ.

Đái Độc Hành nổi giận hỏi:

- Sao các hạ không thông báo với lão phu?

Niên Canh Nghiêu đáp:

- Tại Đồng Minh Hội, Đái lão và Đoàn vương gia đồng hành, nhưng ở đây Đoàn vương gia là chủ nhân, cho nên theo lẽ, tại hạ phải thông báo với Đoàn vương gia trước!

Đái Độc Hành trợn đôi mắt, không biết lời nào mà nói để quở trách Niên Canh Nghiêu. Lão chỉ cười lạnh.

Chợt Khổng Đại Bằng từ bên trong chạy ra, tay cầm một chiếc bình, mặt lộ vẻ giận dữ. Y hét lớn:

- Thuốc giải của tại hạ biến đâu hết! Đây là chiếc bình đựng tiều! Hẳn là có kẻ nào đánh tráo! Kẻ nào chơi ác thế chứ!

Mọi người cùng giật mình. Tiểu Long Nhi cao giọng:

- Người định giở trò gì nữa đó. Hôm nay người không trao giải dược cho ta, ta nhất định không buông tha người đâu!

Đái Độc Hành gọi:

- Khổng đầu lãnh! Tiểu Long hiệp bằng lòng trao chiếc phao tay đổi lấy giải dược rồi đó. Huynh đệ đừng sanh chuyện nữa!

Khổng Đại Bằng giậm chân:

- Địch xác là bình thuốc bị đánh tráo rồi! Ai bịa chuyện trời cho chết một cách thảm thiết đi! Kẻ nào đó, lấy bình thuốc, lưu lại bình tiêu! Bình tiêu đây, các vị xem!

Đái Độc Hành tiếp nhận lấy bình tiêu, mở nút, ngửi qua, rồi hướng về Đoàn Thừa Tổ thốt:

- Chùng như trong vương phủ, có thứ này!

Đoàn Thừa Tổ nhìn chiếc bình, gật đầu:

- Đúng vậy, vật trong bốn phủ, có dấu hiệu dưới đáy. Song việc này không liên quan đến lão phu!

Khổng Đại Bằng gằn giọng:

- Tại sao không liên quan?

Đoàn Thừa Tổ trầm gương mặt:

- Có phải Khổng đầu lãnh cho rằng lão phu đánh tráo bình tiêu lấy bình thuốc chẳng? Nếu thế lão phu xin các hạ cứ đưa bằng có ra!

Khổng Đại Bằng buông gọn:

- Chiếc bình chính là bằng có!

Đoàn Thừa Tổ giận:

- Các vị đến nhà lão phu, vì thế lão phu dành tòa mật thất cho các vị sử dụng, lão phu tự mình không tùy tiện đến đó. Khổng đầu lão vu cho như vậy. Là có ý làm nhục lão phu rõ ràng!

Khổng Đại Bằng cao giọng:

- Thế nhưng tại sao bình thuốc lại biến thành bình tiêu?

Đoàn Thừa Tổ hừ một tiếng:

- Bình giải dược vốn là vật bất ly thân của các hạ, mà đồ vật của lão phu thì bất cứ nơi nào trong vương phủ lại chẳng có! Những vật dụng trong ngôi nhà dành cho các vị đó, cũng đều mang dấu hiệu của họ Đoàn, nói gì là một chiếc bình?

Khổng Đại Bằng thốt:

- Nhưng bình đựng hạt tiêu không phải là vật trưng bày trong nhà.

Đoàn Thừa Tổ cười lạnh:

- Mỗi ngày, các vị ăn ba lượt, vật thực, khí dụng do nhà bếp cung cấp, gia nhân mang đến tận nơi, các vị khỏi khỏi phải đi đâu cả, cũng có những món cần dùng. Nếu các hạ muốn vu oan cho lão phu, thì khó khăn gì giữ lại tại phòng một vài món?

Đái Độc Hành chen vào:

- Khống đầu lãnh! Nếu quả Đoàn vương muốn đánh tráo bình thuốc, thì vương gia không ngại gì lưu lại một vật mang dấu hiệu riêng như vậy! Đầu lĩnh hồ đồ quá!

Khống Đại Bằng biết mình hấp tấp quá vội thốt:

- Tại hạ hồ đồ thật! Tuy nhiên, chiếc bình này rất giống chiếc bình của tại hạ, lúc thường, tại hạ không lưu ý đến nó, hôm nay có việc mới mới đến nó. Nhờ vậy tại hạ mới phát giác ra nó bị đánh tráo. Đương nhiên, tại hạ không dám nghi ngờ vương gia, chỉ sợ người trong quý phủ đùa ác với tại hạ thôi!

Đoàn Thừa Tổ cao giọng:

- Không thể có việc đó. Người trong vương phủ là những gia thần truyền tử, lưu tôn, rất mực trung thành, lão phu hoàn toàn tin nhiệm họ, không bao giờ họ dám tự do hành động. Nghi lão phu thì còn có thể, chứ nghi gia thần lão phu thì đáng hận thật!

Đái Độc Hành vội khuyên:

- Vương gia đừng nội giận. Khống đầu lãnh mất thuốc giải, tự nhiên phải mất bình tĩnh. Việc đó nên châm chước cho hắn. Có thể vì vội vàng, Khống đầu lãnh lấy lộn chăng?

Khống Đại Bằng bực tức:

- Làm gì có sự nhầm lẫn! Tại hạ chỉ có mỗi một chiếc bình, luôn luôn mang nó bên mình. Bây giờ cần đến nó, lấy ra mới biết đã bị đánh tráo!

Tiểu Long Nhi cười lạnh:

- Cửu Đầu Đểu! Người không muốn trao giải dược nên vịn chuyện đổ cho Đoàn vương gia, hẳn là người muốn đem vương gia ra, dọa ta khiếp phải không?

Mạnh Triệu Nguơn kinh hãi:

- Tại hạ trúng độc, Khống huynh lại bảo bình thuốc mất rồi, thế tại hạ làm sao đây?

Khống Đại Bằng gần giọng:

- Làm sao? Tại hạ còn biết làm sao? Muốn chế luyện thứ thuốc giải đó, ít nhất cũng phải mất bảy hôm. Không kể phải phí lắm công phu!

Mạnh Triệu Nguơn kinh hãi:

- Trời! Bảy hôm! Tại hạ làm sao chịu nổi trong bảy hôm?

Khổng Đại Bằng trấn an y:

- Không sao đâu! Chỉ cần tránh vọng động trong thời gian đó là được, sanh mạng không hề hấn gì!

Tiểu Long Nhi quát:

- Thế còn Doãn đại ca?

Khổng Đại Bằng nổi giận:

- Ta lo cho ta chưa xong, con lo cho ai được gì chứ!

Tiểu Long Nhi từ đỉnh giả sơn nhảy xuống đất, sẵn toi toan động thủ. Đái Độc Hành chặn lại thốt:

- Tiểu Long hiệp! Có gì, dùng lời lẽ mà nói với nhau, động thủ chưa phải là cách giải quyết vấn đề!

Tiểu Long Nhi hét lên:

- Không có thuốc giải! Ta còn không buông tha các người!

Đái Độc Hành phân trần:

- Thuốc giải đã mất rồi, phải đợi bảy ngày nữa mới có thứ mới. Xin tiểu long hiệp nể mặt lão phu, dần lòng chờ. Sau bảy hôm, chính lão phu đích thân mang đến cho Long hiệp! Lão phu bảo đảm việc đó!

Tiểu Long Nhi nổi giận:

- Cầm đi! Bảy hôm nữa. Các người lại kiếm có hươu quanh hươu quẩn, dần dần đến ngày đại hội võ lâm khai diễn, đại ca làm sao tham dự? Phải có thuốc giải ngay hôm nay cho ta!

Thốt xong, gã sẵn tới.

Đái Độc Hành trầm giọng:

- Tiểu long hiệp! Lão phu vị nể Túy Tiều Hồ Lữ Tử Kỳ nên mới khách khí với thiếu hiệp như vậy, chứ không phải ngán sợ thiếu hiệp đâu nhé!

Tiểu Long Nhi gầm lên:

- Không ngán sợ thì cứ đánh! Người là cái quái gì mà nói giọng đó!

Gã vung tay đánh tới liền.

Đái Độc Hành vốn định đưa tay nghinh đón, song trực nhớ đến chiếc phao tay có độc, lão rút tay về rồi dùng ống tay áo phải quạt bàn tay của Tiểu Long Nhi.

Tiểu Long Nhi vung bàn tay kia, bàn tay có cầm đoản kiếm, kiếm đưa lên, một tiếng soạt vang khê, ống tay áo của Đái Độc Hành đứt mất một đoạn.

Đái Độc Hành lạnh lùng thấy rõ, hai tay gã chẳng thể nghinh đón chiếc phao tay có độc và thanh đoản kiếm.

Đoàn Thừa Tổ bỗng bước tới, nắm lấy tay có kiếm.

Tiểu Long Nhi hoành tay kia đánh qua lão một chưởng.

Mạnh Lệ Ty hấp tấp kêu lên:

- Long huynh đệ! Không nên đánh nữa!

Tiểu Long Nhi dùng tay kịp lúc, thốt:

- Đại tẩu, tôi vì đại ca...

Mạnh Lệ Ty đáp chặn:

- Nhưng Đoàn vương gia không liên quan gì trong vụ này!

Tiểu Long Nhi trừng mắt:

- Sao lại không? Doãn đại ca bị ám toán ngay trong nhà lão mà! Lão giả vờ chẳng biết việc gì đấy, ai dám chắc là lão không đồng mưu?

Đoàn Thừa Tổ hết sức thẹn, thốt:

- Long thiếu hiệp trách lão phu rất phải, lão phu ề mặt trước sự việc này, song vô luận thế nào, Long hiệp cũng nên nể tình lão phu một chút. Những gì Tiêu Đại Toàn tiên sanh đã trình bày với các vị hộ lão phu, đủ chứng tỏ tấm lòng của lão phu, mong các vị thông cảm cho!

Tiểu Long Nhi hỏi:

- Rồi vương gia tính làm sao với Doãn đại ca?

Đoàn Thừa Tổ đáp:

- Khổng Đại Bằng mất bình thuốc, việc đó chưa biết chân hay giả, nếu Long hiệp muốn đòi thuốc giải, thì lão phu không có quyền can thiệp, nhưng lão phu chỉ yêu cầu Long hiệp đừng động thủ tại đây!

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng:

- Tìm thuốc giải là khẩn cấp, mà hiện tại thì họ ở tại nhà vương gia, nếu không bức bách họ tại đây, thì chẳng lẽ đợi đến ngày đại hội võ lâm mới hỏi? Đợi như vậy, dù có thuốc đi nữa, liệu có kịp chữa trị cho Doãn đại ca của tôi không?

Đoàn Thừa Tổ trầm gương mặt:

- Bắt đầu từ giờ phút này, họ sẽ không còn lưu lại nhà lão phu nữa. Lão phu sẽ yêu cầu họ rời khỏi đây ngay lập tức!

Đái Độc Hành kinh ngạc:

- Vương gia có ý tứ gì?

Đoàn Thừa Tổ lạnh lùng:

- Khổng đầu lãnh ngụ tại nhà lão mà bị trộm vật này, vật nọ, như vậy lão phu không đủ sức bảo vệ sự an toàn cho các vị nữa. Lão phu thẹn vô cùng chỉ có cách là yêu cầu các vị tìm nơi khác có đủ an toàn hơn mà tạm trú!

Đái Độc Hành thốt:

- Nơi đây là địa điểm do Thần Ni chỉ định cho bọn lão phu tạm trú, chờ ngày đại hội võ lâm tại Côn Minh, Vương gia không thể đuổi bọn lão phu đi nơi khác được.

Đoàn Thừa Tổ đáp:

- Lão phu sẽ chịu tội với Thần Ni sau!

Đái Độc Hành uy hiếp:

- Còn nơi nào khác an toàn hơn ở đây? Hành động của bốn hội cần được giữ bí mật, vương gia phải biết, chẳng riêng gì giới giang hồ chú ý, mà triều đình Mãn Thanh có tình báo khắp nơi, nếu tìm nơi khác tạm trú, lỡ ra sự tình bị bại lộ, thì trách nhiệm này ai gánh chịu cho?

Đoàn Thừa Tổ căm hận:

- Hành động không cần mật, thì các vị chịu trách nhiệm chứ đổ cho ai thế nào được! Nói thật với các vị, sở dĩ lão phu tham gia Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội, là vì lòng rất tôn kính Thần Ni mà thôi, chứ chẳng phải là lão tán đồng mọi cử động của các vị đâu. Các vị là người nhà đại Minh, thì có phận sự khuông phò Đại Minh, khôi phục Đại Minh, chứ lão phu đâu phải phần tử dân gian của nhà Đại Minh còn sót lại? Lão phu là người Đại Lý, của họ

Đoàn. Lão phu có quốc gia riêng biệt, dù quốc gia của lão phu hiện nay chỉ là bóng mờ thôi! Cũng như cái bóng mờ của Đại Minh.

Đái Độc Hành nằm mộng cũng không tưởng nổi Đoàn Thừa Tổ dám nói như vậy. Lão sùng sốt một phút, rồi nói:

- Đại Minh ngày trước không hề bạc với họ Đoàn tại Đại Lý, nên dành trọn cả mảnh đất Vân Nam cho họ Đoàn. Cái ân điển đó, vương gia quên sao? Chu thủy tổ Nguyên Chương tóm thâu giang sơn gồm mười ba tỉnh về một mối còn được, hưởng hộ một địa điểm Đại Lý nhỏ nhoi ấy mà Đại Minh không thôn tính nổi?

Đoàn Thừa Tổ cười nhạt:

- Lão phu không quên, song nhà Thanh hiện nay cũng ưu đãi họ Đoàn, có kém gì nhà Minh ngày trước? Chẳng lẽ lão phu không cảm kích đặc huệ nhà Thanh?

Đái Độc Hành gần từng tiếng:

- Chính vương gia nói câu đó đấy nhé!

Đoàn Thừa Tổ vốn bực mình:

- Phải! Chính lão phu nói! Trước mặt Thần Ni, lão phu dám thừa nhận như thường. Đối với vị lãnh tụ tối cao của Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội, lão phu trọn lòng thần phục. Nhưng lão phu không chịu nổi hành vi độc ác của các vị. Từ hôm nay trở đi, lão phu xin từ chức chấp pháp trong Tổng Hội!

Tình hình biến chuyển vừa nhanh vừa nghiêm trọng, Niên Canh Nghiêu khẩn trương cực độ.

Hắn vội lên tiếng:

- Vương gia! Một việc nhằm lẫn nhỏ mọn, vương gia để bụng làm chi? Tại hạ hy vọng vương gia nghĩ lại, đừng quan trọng hóa vấn đề! Không vui chút nào cả!

Đoàn Thừa Tổ quắc mắt bắn lửa chớp, cao giọng đáp:

- Lão phu không vui từ lâu rồi, nào chỉ là mới đây đâu! Nam Chiếu vương phủ, tuy không phải là một thế ngoại càn khôn, song cũng là một lãnh thổ tuyệt thế, vì cái hội Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội mà lão phu bắt buộc phải đón tiếp họ như khách quý, rồi họ ngày ngày trong nhà lão phu làm những việc khiến lão phu không vui! Đã vậy Khổng Đại Bằng làm mất bình thuốc, lấy bình tiêu làm bằng cớ, vu khống lão phu trộm vật của y. Lão phu không thể chịu nhục hơn được, dù chỉ thêm một giây, một phút. Khi hợp mặt với tổ tiên nơi tuyền đài, lão phu phải ăn nói làm sao?

Khổng Đại Bằng vội kêu lên:

- Bình thuốc của tị hạ thật sự đã mất. Tị hạ giấu làm gì?

Đoàn Thừa Tổ lạnh lùng:

- Vật mất tại nhà lão phu, dù lão phu không lấy trộm, cũng chẳng làm sao biện minh được! Khổng đầu lãnh thử cho biết cái giá đi, lão phu theo giá đó, đền bù thiệt hại!

Thấy Đoàn Thừa Tổ giận thật sự! Đái Độc Hành không dám cứng nữa, vội cười cười, nói:

- Vương gia dạy quá lời! Lỗi về phần lão phu, lão phu xin chịu hết trách nhiệm, cúi mong vương gia tha thứ cho!

Đoàn Thừa Tổ cười lạnh:

- Lão phu đâu dám nhận lời tạ lỗi của các hạ! Tại hạ nói làm sao, giữ làm vậy, lời nói của tị hạ nặng như núi, buông rồi không thể lấy lại! Trong một giờ nữa, tị hạ sẽ cho gia nhân dọn quét ngôi nhà dành cho các vị đó! Ai có vật gì, cứ mang đi, nếu có mất món chi, tị hạ sẽ chiếu giá đền bồi. Xin các vị thu xếp gấp hành trang đi cho!

Thần sắc của lão cực kỳ nghiêm trọng, không ai nói một tiếng nào với lão.

Một lúc lâu, Niên Canh Nghiêu mới cất tiếng:

- Đái lão! Vương gia đã hạ lệnh đuổi khách rồi, thì không ai có thể miễn cưỡng nấn ná tại đây lâu hơn! Tuy nhiên, mọi sự việc phát sanh tại đây, đều do Đái lão khởi xướng, điều đó ai ai cũng thấy rõ. Nếu sau này, Thần Ni có quả trách, Đái lão phải có can đảm thừa nhận, xin đừng trút đổ cho bọn tị hạ đây nhé!

Đái Độc Hành nổi giận:

- Lão phu khởi xướng à! Nói như thế mà nghe được!

Niên Canh Nghiêu cười lạnh:

- Chẳng phải Đái lão chỉ cho Khổng Đại Bằng ám toán Doãn tứ công tử sao? Không có Đái lão chủ trì, can đảm nào mà ỷ dám vọng động?

Tiểu Long Nhi cao giọng phụ họa:

- Đúng vậy! Chính cái lũ đó tố cáo lẫn nhau như vậy!

Đái Độc Hành nổi giận:

- Cầm ngay! Sự việc phát sanh là do các người, đầu tiên Doãn Chánh Thanh vào hội đó. Không có hấn, làm gì có náo loạn?

Niên Canh Nghiêu đáp:

- Việc tiến cử Doãn tứ công tử tại hạ sẽ có trách nhiệm phải quyết đoán, sẽ có dư luận. Dù Thần Ni không hỏi đến, tại hạ cũng trình bày cho lão nhân gia quyết định!

Đái Độc Hành tức giận, quát:

- Tốt! Tốt lắm! Bọn tư sẽ chờ xem sự quyết đoán đó như thế nào! Thần Ni làm cái gì được chứ! Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội đâu phải có mỗi mình bà!

Lão vẫy tay một vòng, gọi:

- Chúng ta đi thôi!

Dĩ nhiên lão gọi đồng bọn phe lão. Lão bước đi, chân đạp mạnh trên sàn, tỏ rõ khí uất nặng trong người lão.

Tiểu Long Nhi không ngờ sự tình kết thúc như vậy, trở mắt nhìn đầu này đầu kia. Đoàn Thừa Tổ điểm một nụ cười âm trầm, Tiểu Long Nhi nhìn lão hỏi:

- Đoàn vương gia! Tại tôi cả! Ngày khác tôi đến nhận sự trách cứ của vương gia.

Gã thoát liền sau câu nói.

Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty cũng chịu tội với Đoàn Thừa Tổ, rồi vòng tay cáo biệt.

Đoàn Thừa Tổ thở dài thốt:

- Ly khai Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội, lão phu cảm thấy rất đau lòng, mong các vị hiểu cho. Từ nay trở đi, nếu các vị có ý tưởng gặp lại nhau thì cứ đến tìm lão phu. Tuy nhiên, đến với tư cách võ lâm đồng đạo thì các vị sẽ là thượng khách của lão phu? Còn đến với thân phận hội viên Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội, thì các vị đừng trách tại sao lão phu không nghênh tiếp?

Niên Canh Nghiêu vội đáp:

- Vương gia không nên vội lấy thái độ quyết liệt! Nếu Doãn tứ ca của tại hạ dành được chỗ đứng trong Đồng Minh rồi, thì các tề đoan sẽ được diệt trừ, bốn hội sẽ được chinh đồn từ gốc trở đi. Lúc đó, xin vương gia tiếp tục chủ trì.

Đoàn Thừa Tổ thở dài:

- Không làm gì có ngày Đồng Minh Hội được chính đốn như Niên đại hiệp nói đâu! Lão phu biết rõ Thần Ni, bà chỉ chú trọng vào sức mạnh, mục đích của bà là trước hết tạo hành một thực lực to lớn, mà bọn Đái Độc Hành là một cái thực lực của Đồng Minh Hội, là chỗ tựa nương của hội, của Thần Ni. Bà nuôi kỳ vọng nơi bọn đó, thành thử có dung túng chúng ít nhiều, có vậy chúng mới dám tung hoành ngang dọc, nhiệm ý tác phúc tác oai? Không khi nào Thần Ni dám buông rơi bọn ấy!

Niên Canh Nghiều mỉm cười:

- Đành là Thần Ni có chú trọng đến thực lực, song bà vẫn rất trọng tâm vào đại cuộc, một đại cuộc trên nền tảng đạo nghĩa. Bọn Đái Độc Hành bất quá chỉ là những con cò của giai đoạn mà thôi, không thể vì sự có mặt của chúng trong một giai đoạn nào đó, mà chúng ta bỏ phế luôn đại cuộc? Huống chi, lực lượng của chúng chưa phải là vô thượng, bất địch! Giả sử Doãn tứ ca tranh được ngôi minh chủ võ lâm, thì anh hùng hào kiệt khắp muôn phương sẽ ủng hộ Doãn tứ ca. Một lực lượng như thế liệu có kém Đái Độc Hành chăng? Thần Ni sẽ thừa sáng suốt để cân nhắc! Thế nào là lợi, thế nào là hại!

Đoàn Thừa Tổ kinh ngạc:

- Có thể sao? Doãn Chánh Thanh trúng độc, thuộc giải thì chưa tìm ra, thì làm sao ứng tuyển chức vị đó được? Nói tri là tranh đoạt với cao thủ trên đời?

Mạnh Lệ Ty muốn bày tỏ ngay sự thật, nhưng Niên Canh Nghiều lấy ánh mắt ngăn chặn. Hấn lại thốt chặn luôn:

- Phàm kiệt nhân thì có thiên tướng. Tham gia minh hội võ lâm sắp đến đây, Doãn tứ ca nhân anh đức và hạnh, còn võ công thuộc hàng thứ yếu. Bởi có đại cao thủ đoạt ngôi vị, song lai vô đức thì sự nghiệp khó bền. Chủ trương của tứ ca là trau dồi nhân tâm trước, rồi gây dựng tâm phúc, sau đó mới đến dùng vũ lực. Huống chi Khổng Đại Bằng đã trúng độc, hấn phải phối chế giải dược cho hấn. Biết đâu, bọn tại hạ có cách lấy thuốc đó cho tứ ca dùng. Giả như bình thuốc giải của gã đã mất thật sự, thì có một vị bằng hữu nào đó vì muốn cứu tứ ca, nên khỏi ngần ngại để lấy!

Đoàn Thừa Tổ nói:

- Lấy gì làm chắc?

Niên Canh Nghiều đáp:

- Lấy thuốc giải chỉ để cứu người thôi, không cứu người thì lấy làm gì? Có điều chẳng rõ vị bằng hữu đó là ai?

Đoàn Thừa Tổ gật đầu:

- Có lý! Khi đại hội võ lâm mở màn, thế nào lão phu cũng đến đó dự khán. Hiện tại, lão phu không nên lưu các vị tại đây, sợ bọn Đái Độc Hành nghi kỵ, gây phiền phức cho chúng ta. Lão phu chịu tội thất lễ vậy! Lão vòng tay tiễn khách. Bọn Niên Canh Nghiêu trở về khách sạn, Doãn Chánh Thanh và Lữ Tử Kỳ chậm chậm trở về, nên đến sau họ Niên một lúc. Thấy họ, Tiểu Long Nhi tường thuật sự tình cho họ biết, song Lữ Tử Kỳ cười lớn, cất tiếng chặn gã:

- Ta biết rồi! Ngươi khôn mất một phần nhỏ khí lực!

Tiểu Long Nhi kinh ngạc. Tự hỏi tại sao lão hiểu là gã không hề động thủ. Doãn Chánh Thanh cười nhẹ thốt:

- Tiểu huynh đệ khá lắm! Ngu huynh thành thật khen đó! Lão hồ lý gặp tiểu huynh đệ ngoan ngoãn như con cừu!

Tiểu Long Nhi chợt tỉnh ngộ kêu lên:

- Đáng ghét! Mấy người này nấp xó xinh nhìn trộm người ta hành động! Thảo nào mà chẳng hiểu!

Niên Canh Nghiêu lại tán:

- Long huynh đệ quả tuổi nhỏ mà tài cao. Ngu huynh hết sức khâm phục!

Hắn vươn tay định vỗ lên vai Tiểu Long Nhi. Ngờ đâu, Tiểu Long Nhi hụp mình xuống lẩn người qua một bên cách Niên Canh Nghiêu xa xa, rồi lạnh lùng thốt lên:

- Niên Canh Nghiêu, ta chỉ có mỗi mình Doãn đại ca là huynh đệ thôi nhé. Ngươi đừng xưng huynh gọi đệ với ta. Vô phúc cho ta, trên đường đời gặp ngươi, người mà ta khó thân cận nổi! Từ nay, ngươi nó gì, cứ đứng ra xa ta mà nói, đừng có chạm vào mình ta, cũng đừng xưng huynh đệ với ta nữa. Tốt hơn, ngươi không nên nói gì với ta.

Niên Canh Nghiêu tiu nghỉu! Doãn Chánh Thanh cười thốt:

- Tánh khí của huynh đệ nóng nảy quá! Niên nhị đệ có hảo ý mà! Sao huynh đệ lại cự nự!

Tiểu Long Nhi buông gọn:

- Tôi không thích hắn! Hắn tốt mặc kệ hắn, tôi đâu có nhờ hắn khen?

Doãn Chánh Thanh sợ Niên Canh Nghiêu thẹn rồi sinh giận, nên quay qua hắn an ủi:

- Long huynh đệ còn nhỏ tuổi, ăn nói thiếu dè dặt, Niên nhị đệ bỏ qua đi cho! Huống chi, càng thân cận nhau thì càng dễ sỗ sàng, thà giữ khoảng cách giữa nhau mà tôn kính nhau mãi mãi!

Niên Canh Nghiêu then hóa giận, nếu không có Doãn Chánh Thanh ngăn trở, thì hẳn đã phát tác rồi.

Tiểu Long Nhi cười lạnh:

- Nhà ngươi tức uất, thì chúng ta đánh nhau một trận cho hả. Ta biết ngươi có học nghệ của Cô Khẳng Đường, một cao thủ của phái Võ Đường. Ngươi là đồ đệ đặc ý nhất của lão ấy mà.

Niên Canh Nghiêu hét lên:

- Đi! Đi đến chỗ vắng đánh nhau một trận!

Tiểu Long Nhi sợ gì chứ? Gã đứng lên liền!

Lữ Tử Kỳ vội ngăn:

- Tiểu Long. Sao nông nổi quá vậy? Người ta không có ác ý với mình, hà huống Doãn đại hiệp đã dàn hòa rồi!

Tiểu Long Nhi vẫn giận:

- Ai cho phép hấn gọi tôi là Long đệ? Ai cho phép hấn vỗ tay đập chân thân mật với tôi?

Doãn Chánh Thanh chen vào:

- Bỏ đi mà, Long huynh đệ. Cho ngu ca xin. Chúng ta còn tụ họp với nhau trong thời gian ngắn, tại sao lại dễ tổn thương đến hòa khí?

Tiểu Long Nhi hừ nhẹ:

- Tôi cố muốn tụ họp với hấn đâu. Mỗi lần nhìn thấy hấn là tôi nghe ngứa mắt rồi!

Gã nói tiếp với giọng cao hơn:

- Đại ca ơi! Tôi không muốn đi chung với hấn! Tôi đến Côn Minh trước chờ đại ca nhé!

Thốt xong gã quay mình bước đi liền.

Lữ Tử Kỳ nhìn Doãn Chánh Thanh cười khố:

- Lão phu không còn biện pháp nào sửa chữa gã nổi, lão phu phải đi theo gã. Đến Côn Minh. Lão phu sẽ do thám tình hình như thế nào, nhất là tìm hiểu hành động của bọn Đái Độc Hành. Nhân dịp này, lão tiếp xúc với mấy vị bằng hữu dọn đường cho Doãn đại hiệp.

Lão vòng tay cáo biệt. Còn lại bốn người, Doãn Chánh Thanh trách Niên Canh Nghiêu:

- Nhị đệ đâu phải kém thông minh, có sao không nhận ra Tiểu Long Nhi là một thiếu nữ cải trang?

Niên Canh Nghiêu trở mặt.

Doãn Chánh Thanh tiếp:

- Bởi là nữ nhân, gã không muốn ai chạm vào gã!

Niên Canh Nghiêu kêu lên:

- Sao nhận ra vậy?

Lỗ Anh đáp thay:

- Gã có mấy chỗ đặc biệt, nếu chú ý một chút là ai ai cũng nhận ra ngay. Làn da trắng mịn này, không dơ dáy như phần lớn bọn hành khất này, hơi người không hôi mà lại thoang thoảng thơm như có bôi nước hoa!

- o O o -